

Klagens Skyld. Naar Forundersøgelse ved Retten efter Udkastet kan blive nødvendig, er det altid kun for den Sigtedes Skyld. Den er at betragte som en Forsvarsret. Saa snart Undersøgelsen, uden endnu at være modnet til Anklage, retter sig mod en bestemt Mistænkt, som nu skal underkastes alle de af en saadan Mistænkte flydende Følger, bør det for den Sigtedes Skyld være Regel, at Undersøgelsen ikke forbliver underkastet Anklagerens Generaadighed. Undersøgelsen bør fra nu af føres for og med Retten, forat ikke Anklagerens Interesse ensidig, men ogsaa Forsvarets Interesse kan blive varetaget, og for at ikke Langvarigheden af de Under, den Sigtede underkastes, skal komme til at bero paa hans Modpart i Sagen. Ved den nærmere Ordning af denne Forundersøgelse har der i Kommissionen vist sig en Uoverensstemmelse mellem de Medlemmer, der have sluttet sig til Udkastet, ligeoverfor det af et Medlem bestaaende Mindretal, den eneste Uoverensstemmelse, som det ikke under Forhandlingerne lykkedes at udjævne. I Virkeligheden bevæger denne Uoverensstemmelse sig dog paa et temmeligt begrænset Felt. Hele Flertallet har nemlig paa den ene Side været enig i det, at Anklageprincipets Gjennemførelse under denne Forundersøgelse maatte lide væsentlige Indskrænkninger, hvis der ikke skulde opstilles et Apparat af Kræfter, som det hverken efter Diemebet eller af andre Grunde kunde anses forsvarligt at gjøre Krav paa, og paa den anden Side deri, at der ikke skulde lægges nogen Hindring i Veien for Parternes Virksomhed. Dette i Forbindelse med den regelmæssig ogsaa her stedfindende Offentlighed maa altid udelukke denne Forundersøgelse fra at antage den nuværende Forundersøgelses strænge og udelukkende inkvisitoriske Karakter, om der end maa paaregnes en større Selvvirksomhed fra Dommerens Side, og særlig for den Sigtedes Skyld, end der forudsættes under Hovedforhandlingen. Forskjellen er praktisk set kun den, at Mindretallet ved udtrykkelig Bestemmelse vil have udhævet Opfordringen til Parterne om ikke at lade Initiativet til de Forholdsregler, Undersøgelsen kræver, slippe sig af Hænderne og særlig vil have Anklagens Repræsentant paalagt visse bestemte Pligter i saa Henseende, medens Flertallet uden Forbehold lægger Initiativet i Dommerens Haand, overladende Graden af Parternes Medvirkning til disses eget Skjøn. Det er nu klart, at under begge Forudsætninger kunne Forholdene udvikle sig paa selv samme Maade, og da der, som bemærket, ikke kan være nogen grundet Frygt for, at Flertallets Forslag skulde føre til, at Forundersøgelsen beholder sin nuværende Karakter, har man anset det for naturligt at følge dette, der lader friere Rum for den efter Forholdene naturlige og til de forhaandenværende Kræfter bedst svarende Udvilling. Som et andet vigtigt Punkt, hvor Udkastet har ment at burde udruste den Sigtede med en særlig hidtil i vor Ret og i de ældre Udkast ukjendt Forsvarsret ligeoverfor den nye og stærkere Anklagemagt, som skabes, skal man endnu fremhæve den Afgang til en Forprøvelse og eventuelt Tilbagevisning af Anklagen uden Hovedforhandling, som findes hjemlet i Forslagets fjerde Afsnit Kapitel 1. Ogsaa dette er en vigtigt Side af den Plan, hvorefter Udkastet gennemfører Anklageprocessen, nemlig en stærk Anklagemagt, men jævnfides med den en kraftig betrygget Forsvarsret.

Den mundtlige og offentlige Anklageproces er efter det anførte den Ordning, som det foreliggende Straffeprocessudkast overensstemmende med Grundloven har gennemført paa det hele Omraade. Dertil knytter det saa, ligeledes overensstemmende med Grundloven, Indførelse af Rævninger til Medvirkning ved Paadømmelsen af en vis Kredt af Straffesager. Ogsaa denne Side af Straffeprocessen har i den Mærkelte, der er forløbet, siden denne Sag sidst forelaa for Rigsdagen, været Gjenstand for megen Forhandling i næsten alle Stater. Under denne Forhandling er der fremkommet alvorlige Angreb paa Berettigelsen af selve Principet om Rægdommerens Medvirkning. Af endnu større Betydning har den Strid været, der særlig i Tydsland er bleven ført med Iver og Dygtighed fra begge Sider, om den tilsvarende Rævningeform eller den Form, der med et til de historiske Forhold hos os svarende Navn kan betegnes som Meddomsmændsinstitutionen, var at foretrække. Udsaldet af denne